СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LV. Ч. 35. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, середа, 12-го лютого 1947. No. 35. JERSEY CITY and NEW YORK, Wednesday, February 12, 1947. VOL. LV.

ТРИ ЦЕНТИ в злуч. держ. америки ПЯТЬ ЦЕНТІВ закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. 4-0807 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 THREE CENTS IN THE U. S. of AMERICA FIVE CENTS ELSEWHERE

БЕЗРОБІТТЯ РОСТЕ ВНАСЛІДОК НЕДОСТАЧІ ГАЗУ

Недостача світляного газу для отоплювання підприємств спричинила дальше замикання фабрик і відставлювання робітників від праці. Тому, що східні й середні стейти навістив мороз, газ уживається для отоплювання мешкань і для варива, отже його нестає для втримування заводів у русі. Це знову дає причину до відставлювання робітників, головно у Вест Вирджінії, західній Пенсилвенії і східнім Огайо. Найгірше навіщена безробіттям є околиця Питсбурга. Загалом нараховують 200,000 безробітних внаслідок недостачі газу.

ПРИЛЮДНІ АВТОБУСИ ДЛЯ ПАРОХІЯЛЬНИХ ШКІЛ.

Найвищий Суд Злучених Держав признав за законне рішення стейтового суду в Ню Джерзі, що учні католицьких парохіяльних шкіл мають право на вживання шкільних автобосів на рівні з учнями прилюдних шкіл, утримуваних з податків. При видаванні рішення 5 суддів було за потвердження стейтового присуду, а 4 були проти. Більшість твердила, що це езгідне зо свободою релігії, а меншість станула на тому становищі, що признання права вживання шкільних автобусів повинно потягнути за собою право стейту поширити контролю на парохіяльні школи.

ВІДДІЛ ПРОГНАВ КОМУНІСТІВ, ЮНІЯ ПРОГНАЛА ВІДДІЛ.

Боротьба комуністів в юніях приналежних до Конгресу Промислових Організацій (СІО) виказує такі наслідки: Відділ юнії електричних робітників у Бриджпорті, Конн., прогнав зпосеред себе 27 членів за їх комуністичну діяльність. Екзекутивна Рада юнії у Ню Йорку негайно перевела ухвалу, щоб завісити цей відділ і уневажнити його чартер у юнії. Екзекутивна Рада видала ще одно рішення при цій нагоді, а це, щоб недопустити до урядування у своїм складі пані Джозефіни Вилард за те, що вона кандидувала до стейтової легислативи минулого листопада як кандидатка Комуністичної Партії. Краєвий предсідник юнії Алберт Дж. Фитцджералд дав наказ відділові, щоб він приняв назад усіх прогнаних членів.

УГОДОВСТВО СУПРОТИ СОВЄТІВ ВИКЛИЧЕ ВІЙНУ, ОСТЕРІГАЄ ДОЛЕС.

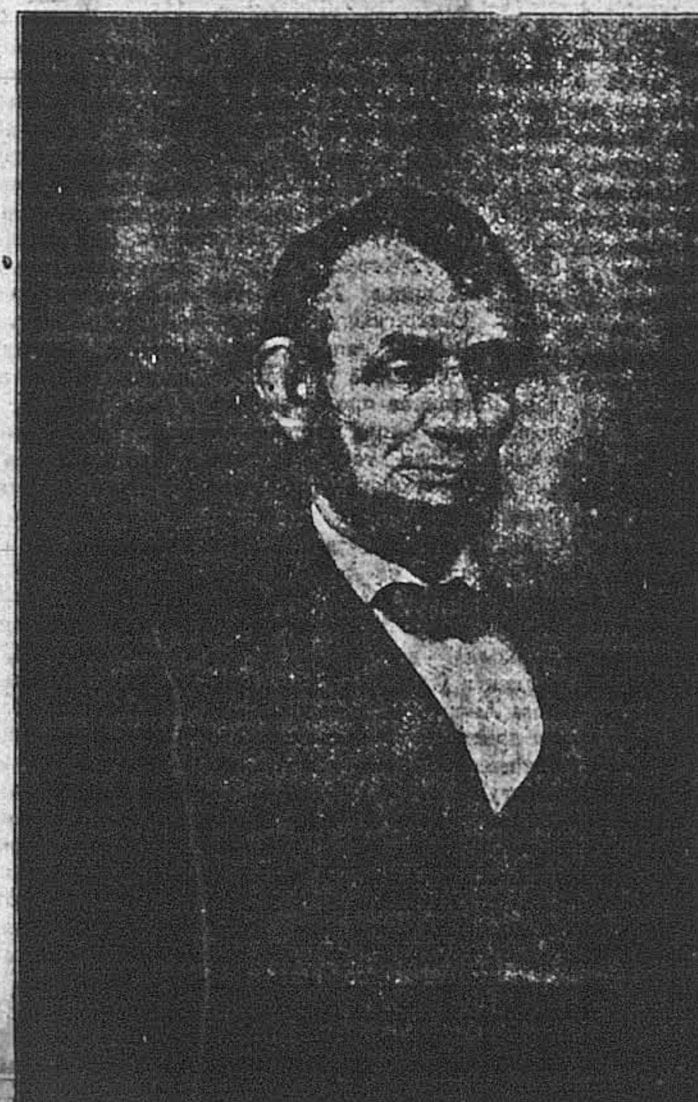
Джан Фостер Долес, делеґат Злучених Держав до Організації Обєднаних Держав, у своїй промові перед Інленд Дейлі Прес Асошіейшен у Шікагу, заявив, що між Злученими Державами й Совєтами існують засадничі ідеологічні різниці, які не дадуться погодити; що обі ідеології можуть існувати побіч себе, одначе наша країна мусить себе забезпечити й втримувати мир. Долес ствердив, що ні населення Америки ні населення Совєтів не хоче ще одної війни, одначе остеріг, що дальші уступки перед динамічними силами Совєтів доведуть до війни. Найбільша небезпека війни полягає в необчисленні совєтських провідників. Політичні провідники, які мають динамічну силу й яким щаститься, звичайно почуваються самопевними, а це пхає їх до ще більше ризиковних кроків. — твердив Долес.

АМБАСАДОР ОБІЦЮЄ АМНЕСТІЮ ДЛЯ ПІДПОЛЬНИХ СИЛ У ПОЛЬЩІ.

Терористична діяльність польського руху набрала такої сили тому, що цей рух надіявся на недалеку війну між Совєтами й Західними Демократіями — таке вияснення дав новий польський амбасадор Йосиф Вінєвіч вчасі пресової конференції у Вашинґтоні. Він твердив, що підпольний рух у Польщі діставав заохоту від американців польського роду, зорганізованих у Польсько-Американськім Конґресовім Комітеті. Цей рух буде тепер непотрібний, твердив Вінєвіч, бо новий польський уряд дасть повну амнестію членам підпольної армії і дасть їм спроможність вийти на верх та співпрацювати отверто для відбудови Польщі.

ЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ РОЗВІДЧОЇ СЛУЖБИ В СТЕЙТОВІМ ДЕПАРТАМЕНТІ.

Секретар стейту Джордж С. Маршал покінчив 18-місячну распрю, яка йшла у департаменті стейту над обєднанням розвідчої служби під одним проводом. Він настановив одного спільного директора над цею службою, в особі спеціяльного асистента, Вилйема А. Едді. Розвідча служба поділена на чотири відділи, відповідно до ґеографічних потреб. Вона є піддана під провід Краєвої Розвідчої Влади разом зі службою в інших департаментах, головно в департаменті війни і флоти. Нею керує ґенерал Гойт С. Ванденберг.

ВЕЛИКИЙ ВИЗВОЛЬНИК: АВРААМ ЛИНКОЛН.

Італійці бунтуються проти мирового договору; вбито британського генерала; подерто американський прапор

Рим, 10. лютого. Сьогодні в 11-ій годині перед полуднем підписано в Парижі мирові договори з пятьма бувшими сателітами Німеччини, отже теж з Італією. Точно в цьому часі в цілій Італії була проголошена національна жалоба і на голос серен протягом десять хвилин перервано працю й завмерло було ціле життя. Тільки люди на вулицях мовчки плакали. Опісля в поодиноких містах, головно в Римі, почалися демонстрації проти приявности італійського представника в Парижі та проти підписання договору. Маніфестації відбулися перед парламентом, де товпа викрикувала, називаючи своїх представників „зрадниками". В багатьох випадках атаковано британських вояків. В приміщеннях дипломатичних представництв союзників та в їх головній кватирі повибивано вікна. На памятнику Невідомого Жовніра подерто американський прапор. Найбільші демонстрації відбулися на Венецькій Площі в Римі та біля югославської амбасади. Скрізь мусіла інтервенювати скріплена поліція. В місті Поля, яке на підставі договору має бути прилучене до Югославії та в якому вже почалася евакуація, одна італійська жінка застрілила британського командира тринадцятої піхотної бриґади, генерала Р. В. М. де Вінтена. Жінку, яку зідентифіковано як Марію Пасквінеллі, заарештовано. Підчас демонстрації в Римі деякі молоді люди викрикували слово „Дуче", яким колись витали Мусолінія. Союзницькі війська і поліція мали гострий наказ не провокувати товпи, щоб не допустити до серіозніших заворушень. Місто було замаєне національними прапорами з жалібною чорною перевязкою, а на публичних домах були спущені до половини машту. Товпа була вдерлася до югославського посольства і там теж вивісила італійський прапор. З метою недопустити до дальших демонстрацій, заборонено всілякі публичні зібрання та замкнено школи на два дні. В місті Поля, де вбито британського генерала, видано окремі військові зарядження. Римські газети появилися з чорною обвідкою.

ПЕРША КОНФЕРЕНЦІЯ ПІДГОТОВЧОЇ КОМІСІЇ ІРО.

Женева, Швайцарія, 10. лютого. Завтра має початися тут в Палаці Націй перша конференція підготовчої комісії Міжнародньої Організації для Скитальників (ІРО). Ця комісія має поробити практичні заходи для створення ІРО, постійної Міжнародньої Організації для втікачів і переміщених осіб. На цю першу конференцію підготовчої комісії вислали своїх делегатів десять країн: Велика Британія, Злучені Держави, Канада, Франція, Голандія Норвеґія, Ґватемала, Гондурас і Домініканська република. Свою солідарніст з Комісією висловив теж уряд Филипин. Завданням конференції є встановити формальну базу для майбутньої організації, визначити урядників та устaлити програму і буджет. Сама ІРО зможе уконституватися — згідно з постановою Загального Зібрання О.Д. — тільки тоді, як статут ІРО підпишуть 15 країн, які дали б 75% загального вкладу в буджет, що його на перший рік встановлено на 115,000,000 долярів.

ЗАКІНЧИЛАСЯ СЕСІЯ КОМІСІЇ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ ПРИ О.Д.

Лейк Саксес, 10. лютого. Сьогодні тут закінчилася перша сесія Комісії Людських Прав при О.Д. Її предсідниця п-ні Елінор Рузвелт, закриваючи сесію заявила, що „ціла справа людських прав поступила вперед". На останньому засіданні Комісія прийняла ще дві важливі американські пропозиції: 1. Члени двох підкомісій повинні бути вибрані радше на підставі їх особистих кваліфікацій, чим як представники одної чи другої країни і 2. Проектований міжнародний законопроект людських прав повинен бути приготований у формі резолюції для акції Загального Зібрання О.Д. Совєтський представник В. Тепляков і тим разом, як звичайно, був в опозиції. Чергова сесія Комісії Людських Прав відбудеться в Женеві і почнеться 21-го липня. Проект міжнародного закону людських прав повинен бути виготовлений до 1-го квітня і опісля доповнюваний.

ПРИЇХАВ ПАРОПЛАВ ЗІ СКИТАЛЬНИКАМИ.

Дня 11-го лютого мав приїхати до Ню Йорку пароплав „Марін Перч" з Бремргафен з Німеччини, яким їде тисяча подорожних, переважно скитальників. Між ними мали бути теж деякі українці.

ПІДПИСАНО МИРОВІ ДОГОВОРИ

Париж, 10. лютого. Сьогодні в приміщенні французького міністерства закордонних справ підписано перших, після другої світової війни, пять мирових договорів між Союзниками та Італією, Румунією, Мадярщиною, Болгарією і Фінляндією. Ці договори закінчать формально воєнний стан між союзниками та пятьма бувшими сателітами Німеччини. Договори ще вимагатимуть їх ратифікації й тоді увійдуть в силу. Згідно з клявзулями цих договорів, окупаційні союзницькі війська повинні залишити ці країни 90 днів після ратифікації договорів. Формальні протести проти договорів зложили: Італія, бо їй забагато відібрали, Югославія, бо їй замало дали, а теж Мадярщина, Румунія і Болгарія, виявляючи свою готовість розпочати негайно переговори за ревізію договорів. Предсідником церемонії був французький міністер закордонних справ Бідо. Фактові підписання перших мирових договорів після другої світової війни преса віддає багато уваги, підносячи насамперед загальне невдоволення.

ГОСПОДАРСЬКА КРІЗА В АНГЛІЇ.

Англія переживає економічну крізу, викликану недостачою електричного штрому, що є наслідком браку вугілля та великого холоду. Уряд розглядає далекосяглі реформи під цим оглядом. Премієр Атлі в парламенті звернувся до народу, закликаючи його до найтіснішої співпраці з урядом, як це було під час війни та інших загально-національних загроз. Навіть провідник опозиції Винстон Чорчил, не зважаючи на його гостру критику лейбуристського уряду, закликав, що „обовязком кожного є виконати доручення уряду та робити все можливе, щоб вийти з того грізного положення". Припинено цілу неесенціональну індустрію, внаслідок чого 2 до 3 мільйони робітників є без праці.

АНГЛІЯ ГОТОВА ЗАПРОПОНУВАТИ СОВЄТАМ СТАНДАРИЗАЦІЮ ЗБРОЇ.

Лондон, 10. лютого. В британському парламенті видвигнено проблему можливостей стандаризації англо-совєтської зброї, подібно, як це вже є між Англією й Америкою. З дебат та заяв відповідальних державних мужів виходить ясно, що Англія готова погодитися на таку стандаризацію, якщо на неї погодиться теж совєтський уряд.

СОВЄТИ ДОМАГАЮТЬСЯ ГОЛОСУ ДЛЯ НІМЦІВ.

Москва, 10. лютого. Точно один місяць перед відкриттям конференції Ради закордонних міністрів у Москві, московська преса піднесла сьогодні думку, щоби в справі майбутньої організації Німеччини вислухати теж голосу „німецького народу". Московська преса вважає, що це було б неможливо розвязати проблему Німеччини на довшу мету, не питаючи думки самих німців. В закордонних коментарах звертається увагу на совєтські методи „питати опінію народу", як це було, напр. недавно в Польщі.

О. Д. І ПРИСУДИ СМЕРТИ НА БАЛКАНАХ.

Лейк Саксес, 10. лютого. Рада Безпеки О. Д. прийняла сьогодні американську резолюцію, в наслідок якої поінформується Міжнародню Провірочну Комісію на Балканах, щоб вона більше не інтервенювала в справі відложення виконання вироків смерти в чотирьох Балканських країнах. Це роблено досі з метою переслухати засуджених на смерть як свідків в справі подій на грецькому кордоні, які згадана комісія досліджує. Американська пропозиція базувалася на тому, що ті інтервенції є встряванням у внутрішні справи поодиноких країн.

ЗАПОВІДАЮТЬ КРІЗУ ЕСПАНСЬКОГО УРЯДУ.

Мадрид, 10. лютого. В місцевих дипломатичних колах заповідають безпосередню крізу уряду генерала Франка на тлі економічних труднощів. Франко та деякі з його міністрів виїхали з Мадриду, щоб могти спокійно нарадитися над можливостями змін.

ДАНІЯ ЗАПЕРЕЧУЄ СОВЄТСЬКІ ПОВІДОМЛЕННЯ.

Копенгаґа, 10. лютого. Данський уряд офіціяльно заперечив совєтські повідомлення, мовляв Злучені Держави мають „таємні військові бази" в південній Ґренляндії.

СПРАВА ПАЛЕСТИНИ В О.О.Д.

Лондон, 10. лютого. Після відкинення жидами й арабами британського урядового плану про дальшу адміністрацію Палестини, та після заяви британського уряду, що він не думає накидувати Палестині свого плану силою, вважається, що справа Палестини опиниться вкінці в О. О. Д.

ТРИ ВИРОКИ СМЕРТИ В ПАЛЕСТИНІ.

Єрусалим, 10. лютого. Британський військовий трибунал засудив тут сьогодні дальших трьох жидівських терористів на кару смерти через повішення. Чотирьох інших засуджено на досмертну тюрму. Жидівська підпільна терористична організація заповіла негайну протиакцію.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582

ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.		SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сити і Закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$2.75

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

„ПЕРШИЙ АМЕРИКАНЕЦЬ"

Кожного року, в місяці лютім, оглядаємо за вікнами книгарень щораз нові книжки про Авраама Линколна. Уже це одно, що такі нові книжки в кожну річницю уродин Линколна постійно появляються, та що є на них попит, свідчить наглядно, що маємо тут до діла з людиною, якої діяльність ще досі вичерпно не зясована, індивідуальність не вияснена, характер не схоплений. Тому теж так нетерпеливо ждуть на публікацію тих матеріялів, що передані сином Линколна в переховок Конгресовій Бібліотеці у Вашингтоні, а до яких, згідно з останньою волею сина, буде дозволений доступ саме цього року, в місяці липні. Надіються, що доперва в тих матеріялах знайдеться ще щось таке нове і невідоме, що краще вияснить „міт" чи „легенду" про Линколна.

Нам здається, що не зважаючи на це, що згадані матеріяли виявлять, американці (а то й цілий світ!) вважатимуть Линколна таки „першим американцем", як дехто його уже тепер називає, беручи під увагу його глибоке розуміння не тільки національних і соціяльних проблем Злучених Держав, але його поступовість та широке розуміння ролі Америки в світі, зокрема як заборола свободи і демократії.

Понад 4,000 різних книжок, що описують діяльність Линколна, як теж понад 60 його біографів, не змогли досі розвязати „загадки", саме в чому властива велич Линколна. Та чим далі ми від його смерти, тим краще його розуміємо й оцінюємо. За життя і довго по смерти мав Линколн стільки завзятих ворогів, що треба було дуже довгого часу, щоб притихли пристрасті й минула ненависть, а тим самим, щоб було підложе до спокійної й обєктивної оцінки людини, що стояла вище свого окруження й епохи, у якій діяла. Що ще й до нині залишились сліди цеї ненависти, видно найкраще по тому, що ще нині не всі стейти визнають день 12 лютого — день народин Линколна — державним святом.

Соціяльні проблеми, які беремось нині з таким трудом розвязувати, „звичайна людина", за якою бідкаємось, демократія, яку ратуємо, тоталітаризми, з якими боремось, права людини і людська гідність, які обороняємо, расова і релігійна нетерпимість, які поборюємо — все це має в собі духа Линколна. З назадництвом він сміло боровся, благородне обороняв, а як в дечому, що не було по його переконанню, уступав, то тільки тому, що цього вимагало його становище як президента держави і політика, що повинен годити і часом вибирати компромісовий шлях, як менше лихо.

Одначе безсмертним, як нам здається, є Линколн не тільки в Америці, але й в цілому світі, таки своєю промовою на Національнім Цвинтарі в Ґетисбурґу, де говорив про славну будуччину створенної на американськім континенті держави, „основаної на свободі й базованій на принципі, що всі люди створені рівними", та де заповів, що смерть поляглих за ту державу не піде намарно і „влада, створена народом, з народу і для народу, не зникне з лиця землі".

Така сама влада, в розумінні Линколна, повинна заіснувати теж і в цілому світі. Вихований на ідеях Джеферсонової демократії теж і він відчував, що демократична Америка — це найбільша надія поневоленого і гнобленого світа, якому вона повинна помогти визволитись.

Линколнова проклямація свободи для нігрів

З нагоди померщого англійського письменника, Юджіна Велса, помістив один американський журналіст зміст своєї розмови з небіжчиком. У цій розмові мав Велс сказати, що до чотирьох велитнів духа в цілій історії людства він зараховує американця Аврама Линколна. Знаючи, що Велс критично ставиться до творців війни, журналіст запитав за причину такої пошани для його земляка. Велс відповів: „Це був муж великої ідеї, який не вагався піти війною за здійснення ідеї".

З нагоди 138 річниці уродин оцього американця треба б пригадати про ідею, за яку пішов Линколн до війни. Щойно зрозуміння ідеї дасть спромогу оцінити вартість Линколна.

Ідея про рівність людей, проголошена в американській Декларації Незалежности з 1776 року, не була легка до здійснення з причини, що в південних стейтах ще в колоніяльних часах нагромадилося багато невільників чорної раси, привезених туди силою з африканських колоній. Рух за знесення невільництва призвів до натуги між південними, тобто „невільничими" стейтами і північними, тобто „вільними" стейтами. Безупинні спори між прихильниками невільництва, ведені у конгресі в Вашингтоні, просто недопускали до правильного функціонування цього законодатного тіла. Напруження між обома половинами стейтів дійшло до такого ступня, що Авраам Линколн, як кандидат на президента при виборах в осені 1860 року, був вибраний лише голосами північних стейтів. Імя Линколна, як борця за свободу нігрів, було таким визовом для білого населення південних стейтів, що ніколи південний стейт не дав на нього свого голосу у виборчій колегії. Що більше: Ще перед інавгурацією нововибраного президента зійшлася конвенція стейту Савт Каролайни дня 17. грудня 1860 р. і вже 20. грудня проголосила сецесію цього стейту з Північно-Американської Юнії. Линколн, проти якого зверталося вістря сецесіоністів із закидом, наче б то він був причиною розбиття соборности Злучених Держав, зрозумів, що він несе небувалу відповідальність: Або уступити перед закидами і довести до полагоди мирною дорогою, а при тім зрезигнувати з великої ідеї визволення невільників, або приняти визов і піти війною за єдність Злучених Держав і здійснення ідеї.

Як прийшло до великого рішення в умі Линколна, про це треба дошукуватися в історичних і біографічних записках з того часу. З загальної історії відомо, що з нагоди своєї інавгурації як президента дня 4-го березня 1861 р. Линколн виголосив промову, у якій відмовив південним стейтам права виступати самовільно з Юнії і заповів підготову до війни. Негайно опісля, бо 14. квітня 1861 південні стейти під назвою „Конфедерованих Стейтів" розпочали війну, звісну в історії як „Американська Громадянська Війна" (1861-1865). На зазив Линколна конгрес Злучених Держав зійшовся 4. липня 1861 і ухвалив змобілізувати армію з пів міліона вояків, і призначив пів біліона долярів на ведення війни. Після року війни конгрес ухвалив акт знесення невільництва (16. липня 1862 р.) і полишив президентові час для введення цього акту в життя. Линколн пильно слідив за поступом війни і за настроєм серед населення. У моменті, який він вважав за відповідний, а це після битви під Антієтем, у Мериленді, він видав 22. вересня 1862 „Остерігаючу Проклямацію", в якій заповів, що з днем 1. січня 1863 р. буде видана постанова про звільнення невільників і про поставлення в стан ребелії таких стейтів, які не послухають цеїостороги.

Хід подій виказав, що Линколн трапив на добрий момент. Остерігаюча Проклямація обєднала довкола особи Линколна всі свободолюбні елементи у стейтах, а в світі поза Америкою приєднала йому приятелів і дала силу до викінчення війни за велику справу.

Само звільнення невільників було втверджене „Проклямацією Еманципації" з 1. січня 1863 р., яка містить такі важливі постанови:

...„Оце я, Авраам Линколн, президент Злучених Держав, силою влади начального вожда армії і маринарки Злучених Держав, як властивої влади вчасі війни, конечної для здавлення такого бунту, як також згідно з моїм особистим наміром, проголошую оцей день першого січня Божого Року 1863 і сто днів опісля, як такий час, що в ньому населення (у мною названих стейтах) найшлося в стані бунту проти Злучених Держав.

„На підставі моєї влади і для згаданої цілі я оцим заявляю, що всі особи, які перебувають як невільники у згаданих стейтах і їх частинах є вільними тепер і мають бути вільними в майбутності; і що Екзекутивний Уряд Злучених Держав, включаючи і армійську владу та владу флоти, мають признавати і втримувати свободу згаданих людей".

Прокламація Линколна положила підставу до знесення невільництва у Злучених Державах, одначе щойно XIII. поправка до Конституції Злучених Держав дала правну силу його „Прокламації Еманципації". Та це не зміняє вартости ні цеї проклямації, ні самого Линколна, який припечатав свою велику ідею мученичою смертю, бо саме прихильники старого ладу наслали на нього скритовбивника, який положив кінець його життю (26. травня, 1895 р.).

Змагання і посвята Линколна за освободження одної частини людства з неволі вказують лише, як великих зусиль коштує боротьба за освободження людства. У теперішньому часі Линколн це світляний дороговказ на шляху до визволення людства з неволі тоталітаризму. Коби тільки світ діждався другого Линколна ще за теперішніх часів!

Оживити і поглибити громадську роботу

(Дискусійна стаття).

I.

Наші загальні недостачі й недомагання.

Громадське життя американських українців, не зважаючи на його зорганізованість, далеке від задовольняючого. В ньому вже від довшого часу спостерігається своєрідню охлялість, індиференцію, а то й апатію. Часом мається враження, що наше громадське зорганізоване життя цілком дрімає і тільки час до часу позіхне одною імпрезою, вічем чи зборами і знова попадає в блаженний сон. Активність проявляється більше на словах, чим на ділах і вона — ніде правди діти — таки занадто плитка і доривочна, щоб її можна було активністю назвати. Звичайно, виїмки завжди трапляються, але на жаль у нас починає бути виїмком те, що повинно бути правилом, натомісць правилом стає те, що повинно бути виїмком. Робиться ніяково, як порівняти наше теперішнє громадське життя ще хочби з недавним передвоєнним, та приходиться до переконання, що переживаємо крізу, яка не заповідає нічого доброго.

Редакції всіх наших газет завалені дописами з поодиноких місцевостей, але пригляньтеся тим дописам: „Зі срібного ювилею на скитальників" і долучено довгий на три сторінки список жертводавців, що зложили... кільканадцять долярів по одному кожний, а „решту дрібними". З дописів можна б набрати враження, що наша громадська робота справді обмежується головно до „срібних ювилеїв", хрестин і похоронів та ще якогось принагідного „парі", на якому зложено „відчіпного" на допомогову чи політичну акцію й теж з деяким розрахованням на те, що власне ця збірка має промостити цій „події" шлях до газетних шпальт. Часом відбудеться якесь віче, відсвяткується одну, чи другу річницю, але ці святкування перемінилися в шаблон, відбуваються механічно і теж у великій частині тільки для „відчіпного". З однаковим успіхом можна було кільканадцять років тому накрутити грамофонову пластинку з одного, чи другого свята й її кожного року тільки у відповідний час наставити. Колись будовано церкви й Народні Доми, закладано школи й організованого товариства. Сьогодні, як велика частина громадського життя організаційного вже охоплена, як уже, так сказати б — готова форма, показується, що вона стоїть менш-більш порожня, бо немає кому, не хочеться чи не вміється її наповнити відповідним змістом. Громадськість зупинилася в половині дороги, хоча знає, що ще далеко до мети.

Найбільшими недомаганнями нашого зорганізованого громадського життя є без сумніву поверховність, доривочність і припадковість всякої роботи. Це тим прикріше, що ці недомагання нічим не виправдані, а щонайменше не виправдані достаточно. Наша громадська робота має підстави і напрямні, має причину і ціль, і велику ціль, отже має ці основні елементи, що повинні б її зробити змістовою і глибокою. А проте, так не є. Бо в нас дуже часто переочується власне саму мету й добачається її вже в самих засобах, в змаганні до неї. Конкретно: в більшості ціллю наших імпрез є найчастіше збірка гроша, часом сама імпреза, а найчастіше тільки он, щоб щось робилося. Ще інші стали тільки звичаєм, що їх відбувається менш-більш так само, як вбирається темну краватку до чорного одягу, або автоматично поздоровляється знайомого. Усі ці Листопадові Свята, Свята Злуки, Шевченківські Роковини, і т. п., що творять підставу нашої громадської роботи на місцях, збуденніли, затратили свою виховну вартість і скеровуються насамперед на збірку гроша. Виголоситься промову, зміст якої менш-більш згори знається, або яку вже десятки разів чулося, збереться гурт людей, що відкричать на сцені кілька пісень, переведеться збірку, що дасть у висліді кількадесять, чи в кращому випадку сотню, чи дві долярів і це все. Товариство чи Комітет „своє зробили", думають, а громадяни дожидають, коли їх імена будуть надруковані в газеті. І всі вважають, що мають право почутися задоволеними, бо „виконали свій обовязок".

Нічого дивного, що на таких імпрезах салі часто світять пусткою, а збіркові листи, хоча і довгі, то кінцева сума не стоїть в жодній пропорції до кількости жертводавців.

Перегляньте старі річники „Свободи" й в них, чи не в кожному числі подиблете згадку — скажімо — про виставку одної, чи другої песи. Що сталося з цим сьогодні? Ясно, що ці артисти-аматори, що тоді на сцені танцювали і співали, сьогодні вже або зі старости ледви ноги волічуть, або їх і немає. Але де ж наша молодь? І хто інший, як не ми самі винні, що вона волить собі піти до „мувіс", чим на пробу хору, чи взяти участь у виставці песи? Чи справді американсько-українське громадське життя має закінчитися на одній генерації? Що з того, що ми плачемо на згадку про Україну, бідкаємо над долею наших братів в Европі? 750 тисяч американських українців за приблизно два роки зложили чверть міліона долярів на рятунок від загибелі приблизно пів міліона своїх братів. Це є свідоцтво наших почувань, нашого патріотизму, нашої вартості. В цьому році ми вже мали аж... два повідомлення, що наші товариства признали зі свого буджету дещо більшу суму на народні цілі. Це: Т-во Американсько-Українських Громадян у Филаделфії, що признало $500 на допомогову акцію, і Український Запомоговий Союз в Питсбургу, що признав $300 на ту саму ціль. Добре, інші ще не мали зборів, або не проголосили. З другого боку бачимо, наприклад, гарно надрукований Річний Звіт одної Української Централі за рік 1946. При кінці звіту подано деякі пригадки про ці жертви й зусилля, якими придбано Народний Дім. Зі звіту теж видно, що там ведеться взірцеву господарку і в касі залишилося понад 3 тисячі готівки. Але ви намарно водите очима по звіті, шукаючи за рубрикою, де бодай один - однісенький цент признано б на народні цілі, хоча зі самої тільки продажі пива, вина й горілки Народний Дім мав біля 18 тисяч долярів чистого доходу.

Таких і подібних прикладів можна б навести далеко більше. Та це ще не є те найгірше, бо імпреза, чи збірка один раз може пощастити краще, іншим разом гірше. Причини лиха далеко глибші й далеко грізніші й саме лихо проявляється не тільки в поверховності імпрез та кволості збірок на народні цілі. Взяти б, для прикладу, ще видавничий рух. В році 1941 накладом УНСоюзу вийшла в англійському перекладі М. Грушевського Історія України. Досі розійшлося біля 3,000 примірників. Не згадуємо вже за інші українські видання. Чи можна дивуватися, що видавничий рух в нас рівний нулі та що книжку видається майже з переконанням, що до неї треба буде доложити? А візьміть цілість українських шкіл. Їх не бракує, але чи вони справді роблять „все можливе". Не школи тут винні, ані їх організатори, чи учителі. Винні

Юлія М. Шустакевич.

ДІТИ

7)

Гемил подивись на неї так хвалькувато, що вона зразу пізнала, що це він, Гемил, це придбав. Та він не важивсь промовити ані слова. І знова Тоні, як провідник зрозумів, що він повинен говорити, а тут йому дуже не хочеться виявити цієї тайни, що звязала їх, тих девять дітваків.

П-ні Ч. була почала жалувати в душі, чого вона вмішалась в цю халепу, та в тім щось знова озвалось в її свідомості: Ти боягуз!... Вона відчувала і бажала вирвати тих дітей з гіпнози цієї ними вимріяної Чорної Руки і не знаходила способу з чого починати. Кожне питання, яке досі вона поставила, було без відповіді а час минав, на дворі сутеніло і треба було щось ділати, щоб осягнути бажану ціль. Вона з ненацька спитала:

Тоні, а що ти будеш, як виростеш!

Тоні подивись на неї і відпалив: А, що вас це обходить?...

Всі хлопці поглянули на неї, поділяючи відвагу і проворність свого провідника, але вона незважаючи говорила дальше: Звичайно, діти ростуть, вибирають собі якесь звання або професію. Один хоче бути лікарем, інший кравцем, а ще іншийб ажав би бути будівничим або столярем. І я думала, що ти теж начеркнув собі якісь пляни, щоб собі в житті щось добути...

Щоб бути лікарем чи будівничим — почав насмішкувато Тоні — треба учитись, до школи ходити кільканадцять років, гроші тратити, а мені нащо того? Я маю свою школу, а вони всі мої ученики. Моя школа не вимагає багато часу на науку, а це, що ми вчимось є дуже поплатне!

Тоні говорив рішучо, при цім витягнув свій ножик, підкинув його і справно зловив та знова сховав до кишені.

А щож ви учитесь тут — спитала п-ні Ч. Настала мовчанка. Тоні і Сем дивились кудись по своїх малюнках, інші хлопці дивились в землю. Один тільки Генрі весело дививсь їй в очі.

Може ти Генрі мені розкажеш — га?... Та в тім Тоні звернувся до неї скоро:

Я знаю, ви певно є тайна агентка і ви прийшли тут на вивідини! Це той... той... Генрі вас тут спровадив! Завтра тут певно поліція прийде!...

Хлопці заворушились, насторожились наче б уже тут поліція наближалась.

Добре, добре, я ось вам розкажу все, що ми вчимось і що ми тут робимо і я вам покажу, що я не боюсь вашої поліції!! Тоні горячився, говорив зухвало і скоро: Ось ці ножиці до стинання кущів придбав Сем. Він це украв, розумієте?! Украв! Я його научив красти! Ми усі крадемо, це наша школа — розумієте?!...

Він задихавсяі і сів. Чуприна йому зсунулась на очі і він силувавсь тримати її в порядку на голові, але вона неслухняна знова спадала йому на вид.

П-ні Ч. слухала з запертим віддихом, а він говорив хвалькувато дальше:

Я і сем ідемо шукаємо за проспектами, ось приміром: Ці ножиці лежали на порчу в одних людей. Я приказав Гемилові піти і обсервувати цей дім, щоб знати, коли люди дома, а коли їх нема. Через два дні він обсервував і довідався, що там мешкає троє дорослих людей, які рано йдуть до праці і приходять аж по пятій пополудні. Дім стоїть на розі і від сусідів не видно чи там хто до того дому йде чи ні. І от Сем пішов і взяв ці ножиці...

Але чому саме ти посилав Гемила на вивідини, чому ти сам не пішов?

Тоні не зараз відповів. Він вагався, а дальше почав тихше: Моя пані, ви не знаєте тактики моєї школи. Тут є деякі тайни...

Які — спитала.

Гемил все чистенький — говорив дальше Тоні — він такий паничик. Коли він крутиться коло чийогось дому, ніхто не подумає про нього, що він міг би щось... потягнути. Але коли б я післав Френкі або Джова, то ось погляньте на їх! Це брудасії, розхрістані, на їх зараз було б підозріння.

Тоні дістав якогось гребення і почав чесати свою розбурену чуприну і поглядаючи на п-ню Ч., наче б хотів наділити її якоюсь новою несподіванкою, говорив дальше:

Цей огрівач до авта — я придбав! Сем мені помагав. Я бачив цей огрівач на канторі у складі. Він мені дуже подобався і я постановив його добути. Через чотири дні, я кожного разу переходячи попри склад, бачив цей огрівач і зрозумів, що він стоїть на продаж. Тоді Сем і я пішли до складу, виждали хвилину, коли нікого не було крім власника. Я дав Семові малу шрубку і казав йому піти на перед і купувати шрубки, і коли властитель пішов шукати за шрубками, Сем посвистував „Об лек Джов", я скочив, взяв огрівач, поклав собі на візок, накрив, скрутив в бічну вулицю і зник. Сем купив шрубки, заплатив і побіг за мною.

Ану, хто другий потрапить таку штуку втяти? Спитав чванькувато Тоні.

П-ні Ч. серце холонуло, робилось горячо і лячно, слухаючи такої хвалькуватої бесіди молодого грабіжника. Тепер Тоні звернувся до Гемила: Ану ти „паничику" розкажи, як ти добув оцей срібний збаночок і ложичку?...

(Дальше буде.)

„Нещадно викривати рештки націоналістичних теорій"

„Літературна Газета", орган правління Спілки радянських письменників України, помістила в числі з 15 серпня 1946 статтю під повищим наголовком, яку передруковуємо. Стаття звернена проти „буржуазного націоналізму" та „буржуазного націоналіста німецького напрямку М. Грушевського", а теж і його „школи", а далі й проти „Історії українського письменства" Єфремова, на якому спирається засуджений і вичищений „Нарис історії української літератури", виданий Інститутом мови і літератури Академії наук УРСР. —

∵

Буржуазний націоналізм завжди був найзапеклішим ворогом українського народу. Цією зрадницькою ідеологією українська буржуазія намагалася отруїти свідомість людей для того, щоб полегшити своїм хазяям — іноземним імперіалістам — поневолити український народ. Та історія перекинула всі розрахунки буржуазних націоналістів. Народ розбив і навіки прокляв тих, хто намагався віддати його на поталу інтервентам і загарбникам усіх гатунків.

На протязі віків боровся український народ в братньому союзі з великим російським народом за своє соціальне і національне визволення. Він переміг лише завдяки цьому нерозривному союзові, завдяки керівництву комуністичної партії та її вождів Леніна і Сталіна, завдяки тому, що в гострій класовій боротьбі йшло розмежування сил, викриття ворогів і усяких проявів ворожої буржуазно-націоналістичної ідеології.

Буржуазний націоналіст німецького напрямку М. Грушевський та його „школа" намагалися в своїх класових інтересах, всупереч відомим фактам довести, що історія українського народу — це історія розвитку „національної самосвідомості", „національної ідеї". Контрреволюційна „школа" Грушевського заперечувала наявність класової боротьби на Україні, оголошуючи українську націю — нацією безбуржуазною, безкласовою і „суцільно-демократичною". На цій підставі „школа" виробила горезвісну теорію про „єдиний потік" української літератури. Буржуазно-націоналістичні критики і публіцисти — єфремови, ніковські — разом з своїми спільниками з цілком ясними цілями намагалися зробити всіх письменників рупорами „національної ідеї". Вони намагалися обілити націоналістичних писак і водночас — принизити значення революційно-демократичних письменників, чи творчість розвивалась під знаком визвольних ідей передової російської літератури.

Ці антинаукові контрреволюційні „теорії" вже давно були викриті, засуджені радянською громадськістю і справедливо викинуті на смітник історії. Але й тепер знаходяться люди, які намагаються за всяку ціну і яким завгодно шляхом протягти в радянську пресу свої націоналістичні погляди, запозичені від школи Грушевського та його літературних зброєносців — Єфремова та інших. Іноді це робиться зовсім одверто і зухвало; доходить до того, що націоналістично-настроєні „дослідники" прямо списують у Єфремова його оцінки, друкуючи це в роботах, що виходять під авторитетною маркою наукових установ Академії наук УРСР.

Так було, зокрема, в „Нарисі історії української літератури", виданому Інститутом мови і літератури Академії наук УРСР. В цій праці наявна одверта і свідома спроба протягти націоналістичні концепції. Для більшості авторів „Нарису" „Історія українського письменства" Єфремова була одним з головних джерел, звідки вони черпали не тільки факти, а й настанови, ідеї, оцінки.

Ідучи за Єфремовим, автори „Нарису" протягували „теорію" безбуржуазності і безкласовості українського народу, теорію „єдиного потоку" в розвитку української літератури. Вихваляючи націоналістів і прикрашуючи лібералів, автори „Нарису" принижували творчість письменників революційно-демократичного напрямку. Взаємозв'язки російської та української літератури, роль Росії та кращих представників її культури в розвитку української культури свідомо обминалися. Українська література розглядалася у відриві і в протиставленні літературі російській.

Все це — місцями зашифроване, місцями одверте — протягування авторами „Нарису" націоналістичних концепцій Грушевського і Єфремова — має свою ясну і точну політичну кваліфікацію і своє джерело. Це не окремі помилки, це ясно виявлена націоналістична концепція історії української літератури.

Епоху Київської Русі, слідом за Грушевським, автори „Нарису" розглядають як давній період однієї лише української культури в той час, як Київська Русь це спільна батьківщина трьох братніх народів. Є. Кирилюк всіляко перебільшує значення лібералів Куліша, Грінченка, консерватора Щоголева; ідейні, класові протиріччя між Шевченком і Кулішем він намагається звести до особистих незгод, використовуючи єфремівське порівняння Шевченка і Куліша з Моцартом і Сальєрі. Звертання українців до російської мови трактується ним як „зрада" національних інтересів. І. Пільгук „запозичує" у Єфремова оцінку творчості контрреволюційних письменників Винниченка і Олеся, оцінку, яку пропагували представники відомства Геббельса. Групу націоналістів - контрреволюціонерів він називає „сильною групою..., що зробила багато корисного", твердить про якусь „консолідацію" українських літературних сил в епоху, яку він розглядає — початок XX ст., а петлюрівського міністра І. Стешенка атестує „талановитим поетом" і „видатним вченим".

Це не поодинокий випадок протягування націоналістичної ідеології. В окремих художніх творах, мемуарах, критичних статтях, про які писалося в нашій пресі, авторами були припущені помилки й викривлення буржуазно-націоналістичного характеру. Факти останнього часу свідчать про те, що рештки націоналізму ще не добиті і носії націоналістичних ідей ще знаходять своїх покровителів в редакціях наших журналів. Лише цим можна пояснити появу в Но. 6 журналу „Вітчизна" статті Леоніда Коваленка — „Поет, новатор і патріот". В цій статті робиться спроба довести, що мова й література були „основною формою політичної ідеології на Україні"; поскільки ж „форми твору, його мову", автор вважає за головне в творі, — то, отже, основним змістом цієї політичної ідеології, як виходить за Л. Коваленком, була „національна ідея" чи, як він називає її, — „ідея українського народу".

Критику „Нарису", в якому так яскраво виявилися спроби націоналістичної ревізії основних положень нашого літературознавства, приходила до останнього часу незадовільно. Це в однаковій мірі стосується Інституту української літератури ім. Т. Г. Шевченка Академії наук УРСР та Спілки радянських письменників України, де обговорювався „Нарис історії української літератури".

В березні, коли вже почалось критичне обговорення „Нарису", бюро партійної організації СРПУ слухало звіт Є. Кирилюка. Звітуючи, Є. Кирилюк і слова не сказав про свої націоналістичні перекручення, не захотів їх визнати. Бюро по-примиренському поставилося до цього, не викрило всіх викривлень, які мали місце в роботах Є. Кирилюка, і не засудило тих шкідливих антиленінських тверджень, автором яких він був. У своєму рішенні бюро партійної організації СРПУ не кваліфікувало з усією правдивістю і гостротою націоналістичні концепції Є. Кирилюка.

На загальних зборах парторганізації Спілки радянських письменників України критика „Нарису", його авторів і редакторів була ліберальною, проходила на низькому ідейному рівні. Лише окремі товариші дали правильну партійну характеристику націоналістичних концепцій „Нарису", але їх голоси губилися, тому що більшість звертала увагу на дрібниці, а дехто навіть намагався захистити від критики авторів „Нарису".

Частина письменників-комуністів не з'явилася на збори, дехто відмовчувався, а голова СРПУ і член бюра парторганізації М. Рильський, посидівши трохи за столом президії, пішов із зборів; на другий день, коли продовжувалося обговорення, тов. Рильський навіть не з'явився на збори. Не взяв участі в критиці „Нарису" і ряд інших авторитетних товаришів. Така поведінка, зрозуміло, аж ніяк не могла сприяти справі викриття і засудження націоналістичних збочень і помилок — навпаки, вона гальмувала і затримувала критику цих викривлень.

Політика замовчування хиб і помилок, до якої звик дехто в Спілці радянських письменників України, виявилась і в тому, що окремі комуністи, виступаючи на партійних зборах, уникали називати речі своїми іменами і ладні були говорити про що завгодно, старанно обминаючи слово „націоналізм". А члени партії тт. Косарик і Плісецький намагались навіть взяти під захист авторів „Нарису" (тов. Плісецький мав на увазі... саме себе) і цим пом'якшити критику книги, перейнятої націоналістичним духом. Д. Косарик сказав, що на „Нариси"... „вплинула традиція" (?). Тов. Малишко не з тих позицій критикував автора розділу про радянську літературу С. Шаховського. Цей розділ „Нарису" справді вимагає гострого засудження за свої серйозні ідейні хиби. Але тов. Малишко не в той бік скеровував увагу зборів, об'єктивно затушковував те, проти чого треба скерувати основний вогонь критики. Адже основне, що треба до кінця викрити і по-партійному, по-більшовицьки засудити — це вияви ідеології буржуазного націоналізму, що мають місце як в „Нарисі", так і в ряді інших праць.

Непартійною була поведінка Є. Кирилюка. Він взяв слово на зборах лише після того, як голова тричі пропонував йому виступити. Свою промову він почав з демагогічної заяви про те, що не помиляється лише той, хто нічого не робить. Скупо і глухо сказав він про те, що в „Нарисі", мовляв, були якісь там окремі помилки, навіть не згадавши про їх націоналістичний характер. Значення цих „помилок", що насправді являють собою концепцію, тов. Кирилюк намагався всіляко применшити. Посиланням на високі авторитети пробував він сховатися від критики. Неохоче і невиразно визнавши наявність „помилок", Є. Кирилюк удався до таких „виправдань": поперше, і в „Нарисі історії України", виданому раніше, були помилки, а подруге, він, мовляв, хотів підкреслити могутність української літератури.

Це негідні виправдання. Для чого орієнтуватися на помилкові роботи істориків, коли є радянські маркеистські роботи. А прикрашування ворогів для підкреслення... могутності української літератури є знов таки запозичений з націоналістичного літературознавства прийом, яким Кирилюк намагався виправдати єфремівську теорію „єдиного потоку".

„Нарис" піддано справедливо-гострій критиці. Але потрібна ще велика робота, щоб викорінити всі рештки буржуазно-націоналістичної ідеології. З ними ми стикаємося не лише в літературознавстві, а і в художній літературі. Це пояснюється також і тим, що критика стоїть у нас на низькому ідейному рівні. Якби було інакше, то хіба могла б з'явитися в письменницькому середовищі горезвісна „теорія" права на помилку!

Лише висока ідейна озброєність письменників, вміння бачити типове і заглядати в майбутнє, розуміння законів розвитку суспільства — є запорукою того, що українська література дасть книги, гідні нашого часу, нашого народу.

Товариш Сталін говорив на XVIII з'їзді партії, що: „є одна галузь науки, знання якої повинно бути обов'язковим для більшовиків всіх галузей науки, — це марксо-ленінська наука про суспільство, про закони розвитку суспільства, про закони розвитку пролетарської революції, про закони розвитку соціалістичного будівництва, про перемогу комунізму".

Треба піднести пильність письменників і літературознавців проти всіляких спроб ревізувати марксо-ленінське вчення, проти всіх і всяких виявів контрреволюційного буржуазного націоналізму. Ми зможемо зробити це лише при умові високої ідейної озброєності, коли будемо по-більшовицькому непримиренні до всяких спроб протягування ворожої ідеології.

ПРТОИ ЦЬОГО, ЩОБ ВЕЛИКА ЧВІРКА БУЛА ГОРОЮ.—Цей у футрі, то В. Л. Мекензі Кінг, канадійський премієр, що прибув до Отави на наради парляменту. Промовляючи там, заявив, що Канада старається не допустити до цього, щоби Чотири Потуги домінували ще й в мирних часах.

З ЖИТТЯ ГРОМАД і ОРГАНІЗАЦІЙ

САВТІНҐТОН, КОНН.

Як справляти родинні ювилеї?

Недавно було в „Свободі" про те, як то деякі люди справляють „ювилеї", які ще розголошують в газетах, згадуючи про велике число людей при забаві і кілька долярів при збірці на якусь народню потребу чи допомогу скитальцям. Писалося, що таке буває в Канаді, а чи не так буває часто і в нас? Розпродують тикети на такий „ювилей" нераз три і чотири місяці й по три або чотири доляри, щоби було защо накупити напитків та всячини для сто чи двісті гостей. Та як прийдеться зібрати на якусь справжню памятку про такий ювилей, то якось не іде, або іде слабо. Над тою справою вартує усім нам застановитись, а як добре це передумаємо, то побачимо, що можна поступити так, щоб наші „ювилеї" стали культурнішими, а тим самим і вартнішим для тих, яких хочемо пошанувати.

Маючи це на думці, хочу згадати при 35-літній подружий ювилей добре відомих у стейті громадян Салабаїв. Тих пару родин, що прибули до них, щоб зробити їм справжню „несподіванку", відчули добре, що нині годі нам веселитись, як бувало, коли наші рідні в старім краю у поневірці й нужді. Про це згадав ще окремо підписаний, заявляючи, що гості зроблять цілком певно найбільшу приємність Ювилятам, коли зложать лепти на наших скитальців. Збірку перевів п. Савяк. Жертвували по $5: Ювиляти Салабаї, Маланчуки, Савяки, Горбачуки, Берези, а Чесніки по $3; по $2: Шупінки, Михнюки, а Панек $1. Разом ця мала громадка зложила $33, які вислано до Зл. У. А. Д. Комітету в Филаделфії.

А. Маланчук.

СЕСІЯ ЖНОЧОЇ КОМІСІЇ ПРИ ЕКОНОМІЧНІЙ ТА СОЦІЯЛЬНІЙ РАДІ О. Д.

Лейк Сакеес, 10. лютого. Сьогдні відбулася перша повна сесія Жіночої Комісії при Економічній та Соціяльній Раді О. Д., вибираючи своєю предсідницею п--ню Боділ Беґтруп з Данії. П-ні Беґтруп, що була теж представницею своєї країни на Загальному Зібранні О. Д. ввесь час проявляла велику активність в змаганні до політичної рівноправності жінок. Після вибору предсідницею вона заявила, що завданням жінок буде дати свій вклад в побудову світового мира.

—о—

НОВА НОРМА БОЛЬШЕВИЦЬКИХ ВИБОРІВ: 100%.

Москва, 10. лютого. В Сталінській виборчій окрузі Москви, що видвигнула була Сталіна своїм кандидатом в депутати Верховної Ради Російської Ф. С. Республики, всі 110.691 управнених до голосовання віддали свої голси, встановляючи нову норму советських виборів на 100%. Досі було „тільки" 99.7%.

СПРАВЛЕННЯ

У списі жертводавців, що був проголошений в „Свободі" з 21. січня 1947, пропущено, що Микола й Анна Вільчинський з Петерсонвіл. Н. П., жертвували $10 на вічу, яке відбулось у Ню Йорку 16-го листопада 1946.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. Я ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

всі ми, американські українці. Недавно подано як одну з найважливіших подій в нашому громадському житті й як одне з найбільших наших культурних досягнень, відкриття курсів української літератури на Коломбійському университеті в Ню Йорку. Це справді велике досягнення, що про нього хотілося б писати в кожному числі газети. Але... знаєте скільки є студентів того крусу? Пятьох. Написано і сказано: Пятьох. Чиє лице не почервоніє зі сорому, прочивавши це?

Ми маємо кілька центральних громадських інституцій: Український Конгресовий Комітет Америки, Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет, Союз Українок Америки і т. д., поминаючи інституції фінансово-бизнесового порядку. Не входячи в подробиці діяльности тих централь, стверджуємо тільки факт, що досі вони виявили замало ініціятиви і теж не зробили всего можливого, щоб своїй роботі надати тривкого і глибокого змісту. Конгресовий Комітет ще досі не спромігся навіть на окреме приміщення. Все це відбивається відємно теж на роботі на місцях і у висліді створює цю загальну охлялість та поверховність нашого громадського життя, що в жодному разі не відповідає потребам часу.

Звичайно, самим тільки ствердженням фактів, критикою і бідканням проблеми в нічому не розвяжеться і справи не поліпшиться. Але ствердивши наші недостачі й недомагання, нам треба шукати способів і засобів, щоб їх усунути й направити, щоб могти оживити наше громадське життя, поліпшити його форми та поглибити його зміст. Про це — в черговому числі.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., Й ОКОЛИЦЯ!

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО

ОРҐАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

відділів У. Н. Союзу з ФИЛАДЕЛФІЇ й ОКОЛИЦІ

—: відбудуться :—

В СУБОТУ, 15. ЛЮТОГО (FEBRUARY 15, 1947)

в годині 8. вечером

В САЛІ УКРАЇНСЬКИХ АМЕРИКАНСЬКИХ ГОРОЖАН,
847 N. FRANKLIN STREET, PHILADELPHIA, PA.

На ці збори мають обовязково прийти всі відділові урядники та делегати минулої конвенції. На зборах будуть приявні головні урядники **С. Слободян, О. Штоґрин,** а також організатор **А. Маланчук.** Є важні організаційні справи, а тому кожний відділ повинен бути конечно заступлений.

ЗА ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІД. У. Н. С.:
С. Чорномаз, секр.

Допомогова акція в убраннях

(Звіт Жіночої Секції З.У.А. Допомогового Комітету).

Як лиш засновано Український Американський Допомоговий Комітет з осідком у Филаделфії, прийшли вісти від скитальців з Европи, що вони передівсім потребують убрання. На припоручення екзекутиви Допомогового Комітету створено в Ню Йорку Жіночу Секцію цего Комітету, якої завданням було занятись збіркою і висилкою убрань до Европи для скитальців. Як Жіноча Секція вивязалась зі свойого завдання це знають ті, які долею скитальців і помочею для них інтересуються, бо про це писалось багато разів у пресі, особливо в „Свободі".

Цим разом даємо докладний звіт з висліду праці громад, організацій, парохій та поодиноких осіб по цілій Америці. Без тої праці Жіноча Секція не булаб вділа нічого. Треба дійсно висказати признання всім нашим організаціям по місцях, парохіям і особам, які які все відзивались на наш зазив навіть з найдальших закутин американської землі.

Понижче містимо звіт з присланих річей (убрань) до Вергавзу 31 Іст 35 вул. в Ню Йорку за цілий час нашої помочі скитальцям. Подаємо імена і місцевости так, як вони є записані в Вергавзі. Тому, якщо чиєсь імя не буде подане правильно, або якщо якась організація прислала посилку, а не дала імя особи, яка віднслала чи відвозила речі, то також не буде нашою виною як зайде неточність.

Заки Допомоговий Комітет заключив контракт з вергавзом, щодо складання і висилки убрань до Европи, Жіноча Секція вистаралась за тимчасове приміщення убрань у церковних галях, а це при катол. церкві на 7. вул. і правосл. на 14. вул. в Ню Йорку. Тут треба зазначити, що ті убрання, які були там привезені чи прислані, не були важені і тому їх ваги не подаємо. Дуже можливо, що деякі особи, які посилки принесли чи привезли, навіть не записали імен і тому їх імен зовсім не виказується.

Убрання, які насилі на 6. вулицю, не були важені.

Імена громадян(нок), яких посилки записано точно, є такі:

Mrs. A. KOLTON, N. Y.,
Mrs A. KRAVCHUK, N. Y.,
Mrs. A. SEREDYNSKY, N. Y.,
OLGA HUCALUK, N. Y.,
A. KISELUK, N. Y.,
S. KUCHER, N. Y.,
Mrs. K. PELESHOK, N. Y.
S. ABRAHAMOWSKA, N. Y.,
M. STECK, N. Y.
Mrs. M. DEMYDCHUK, B'klyn, N. Y.,
M. RYBAK, N. Y.
C. WOYTYSHYN, N. Y.
WILLIAM & ANNA GERYCH, N. Y.
SOLTYS, N. Y.
UKRAINIAN RELIEF COM., South Brooklyn, N. Y., 278 lbs.
HOLY GHOST CHURCH, Eeaston, W. Pa. 650 lbs.
STEPHEN HOLOWATZ, Jewett City, Conn., 73 lbs.
TRANSFIGURATION CHURCH, Shamokin, Pa., 1015 lbs.
LEAGUE OF AMERICANS OF UKRAINIAN DESCENT, Chicago, Ill., 3,973 lbs.
UNITED UKRAINIAN ORG., Cleveland, Ohio, 73 lbs.
UKRAINIAN RELIEF COMMITTEE, Newark, N. J., 686 lbs.
ST. GEORGES UKRAINIAN CATH. CHURCH, 7th St., N. Y. C., 4640 lbs.
ST. PAULS CHURCH, Youngstown, Ohio, 594 lbs.
UNITED AMERICAN RELIEF COM., Phijadelphia, Pa., 1,785 lbs.
ASCENSION OF OUR LORD CHURCH, Sayre, Pa., 160 lbs.
ST. MARY'S CHURCH, Manchester, Pa., 90 lbs.
ST. NICHOLAS CHURCH, Elmira Heights, N. Y., 150 lbs.
Mr. TARAPATA, Marrietta, Mich. 171 lbs.
Mrs. A. KERDYL, Hornejl, N. Y., 174 lbs.
M. MARKIW, Lyndora, Pa., 60 lbs.
ST. NICHOLAS CHURCH, Woodbine, N. J., 286 lbs.
Mr. DUMA, Bronx, N. Y., 254 lbs.
UKRAINIAN HOLY GHOST CHURCH, Coatesville, Pa., 488 lbs.
Mr. E. WASON, 368 Church Street, Phoenixville, Pa., 64 lbs.
UKRAINIAN CENTER, Newark, N. J., 1150 lbs.
Mrs. ROMANCHUK, Passaic, N. J., 114 lbs.
UKRAINIAN RELIEF COMMITTEE, S. Brooklyn, N. Y., 204 lbs.
Mrs. H. WASLO, Richmond Hills, L. I., 140 lbs.
Mr. W. WOZNY, N. Y. C., 123 lbs.
G. MALANCHYK, Saylesville, R. I., 72 lbs.
Rev. O. KOVALSKY, Ramey, Pa., 762 lbs.
RAYMOND O'LEAR, Ansonia, Conn., 333 lbs.
UKRAINIAN NAT'L HOME, Brooklyn, N. Y., 897 lbs.
Rev. ANDREW BECK, Bridgeport, Conn., 200 lbs.
Mrs. ANNA BLEECH, Warren, Pa., 120 lbs.
ASSUMPTION UKRAINIAN CATHOLIC SCHOOL, Centralia, Pa., 117 lbs.
UNITED UKRAINIAN ORGANIZATIONS, Chester, Pa., 1,119 lbs.
M. WORONA, Astoria, L. I., 61 lbs.
PAUL LENDIAK, Andover, N. J., 69 lbs.
P. ROMANIUK, Wilton, N. D., 71 lbs.
N. CHOMIAK, N. Y. C., 88 lbs.
WESTERN N. Y. UKRAINIAN WAR RELIEF COMMITTEE, Buffalo, N. Y., 3,412 lbs.
ANITOSION COLLECTION, Chicago, Ill., 1,772 lbs.
ST. PETER & PAUL CHURCH, Cohoes, N. Y., 670 lbs.
G. BECHER, Lansing, Mich., 59 lbs.
A. KIRYLUK, Hallock, Minn., 63 lbs.
UKRAINIAN WOMEN'S LEAGUE, Br. 5, Detroit, Mich., 222 lbs.
UKRAINIAN GOLD CROSS, Detroit, Mich., 252 lbs.
A. NYKUN, Great Meadows, N. J., 60 lbs.
Mrs. Th. KOWALEK, Leechburg, Pa., 68 lbs.
Mrs. M. WARENETZKI, Maplewood, N. J., 72 lbs.
ST. NICHOLAS CHURCH, Amsterdam, N. Y., 169 lbs.
J. H. MARTIN, Los Angeles, Calif., 92 lbs.
UNITED UKRAINIAN ORG., Woonsocket, R. I., 965 lbs.
UKRAINIAN NAT' WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, Baltimore, Md., 978 lbs.
U. U. A. RELIEF COMMITTEE, New Haven, Conn., 523 lbs.
Mrs. M. WOGTIEW, Cleveland, O., 130 lbs.
UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH, Akron, O., 885 lbs.
UKRAINIAN CHURCH, Philadelphia, Pa., 6,450 lbs.
UKRAINIAN NAT'L SOCIETY, McKees Rocks, Pa., 220 lbs.
ST. JOHN THE BAPTIST UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH, Riverhead, L. I., 430 lbs.
ST. MICHAELS CHURCH, Manchester, N. H., 146 lbs.
Mrs. M. ZIKI, Warren, Pa., 89 lbs.
ST. PETER & PAUL CATHOLIC CHURCH, Jersey City, N. J., 1,400 lbs.
FROM STATEN ISLAND by Coastguard truck, 667 lbs.
FROM OATS BROS., New York, N. Y., 2,700 lbs.
FROM NEWARK, N. J. 1,100 lbs.
Mrs. S. MASLOWSKY, Middleburg, N. Y., 65 lbs.
UKRAINIAN RELIEF COMMITTEE, Hartford, Conn., 2,335 lbs.
Mr. S. CYMBAL, Brooklyn, N. Y., 205 lbs.
Mr. MYRON SURMACH, N. Y. C., 230 lbs.
PROCONYR & JATZYSHIN, Astoria, L. I., 76 lbs.
Mr. K. WAREMZCIER, N. Y. C., 78 lbs.
Mr. J. WRUBEL, Brooklyn, N. Y., 564 lbs.
MATOLICZ & HORN, Millville, N. J., 700 lbs.
Mrs. M. LUNIAK, Elizabeth, N. J., 132 lbs.
Mrs. A. LEVYCKI, Philadelphia, Pa., 58 lbs.
ANNA CHORNIY, Baltimore, Md., 58 lbs.
ROZALIA NAMAKO, Amherst, Mass., 253 lbs.
Mrs. A. H. BILOVUS, Van Dyke, Mich., 264 lb.
Mr. BUTEKOFF, Edri, Pa., 440 lbs.
A. DOPILKA, Phillipsburg, N. J., 82 lbs.
PETER MORDUS, Los Angeles, Calif., 410 lbs.
ST. NICHOLAS UKRAINIAN CHURCH, Monessen, Pa., 220 lbs.
ST. PETER & PAUL UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH, Wilkes-Barre, Pa., 697 lbs.
ST. VLADIMIR'S PARISH, Stamford, Conn., 198 lbs.
ST. MICHAELS UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH, Minneapolis, Minn., 147 lbs.
Mrs. D. KURITZA, Houston, Texas, 108 lbs.
HOLY TRINITY UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH, Trenton, N. J., 222 lbs.
UKRAINIAN CENTRAL COMMITTEE, Herkimer, N. Y., 182 lbs.
St. VLADIMIR'S UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH, New York, N. Y., 789 lbs.
UKRAINIAN UNITED ORG., Cleveland, Ohio, 63 lbs.
CHURCH OF HOLY CROSS, Astoria, L. I., 500 lbs.
HOLY GHOST UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH, Chester, Pa., 275 lbs.
RAYMOND KUZMA, Yardley, Pa., 187 lbs.
J. CLOPA, St. Louis, Mo., 73 lbs.
C. MITZEK, Leetsdale, Pa., 91 lbs.
A. EWANESCU, Olean, N. J., 325 lbs.
T. HWOZDYK, Iselin, N. J., 76 lbs.
Mrs. A. TYMKO, Bethlehem, Pa., 63 lbs.
OSTACZ, Auburn, N. Y., 98 lbs.
ST. MICHAELS UKRAINIAN CHURCH, Rossford, Ohio, 325 lbs.
Mrs. M. RADWANSKA, Aliquippa, Pa., 111 lbs.
W. OKREPKIE, Newark Valley, N. Y., 59 lbs.
UKRAINIAN R. C. UNIT, N. Y. C., 1,277 lbs.
Mr. W. HIRCHYCIA, Willimantic, Conn., 71 lbs.
DAUGHTERS OF UKRAINE RELIEF COMMITTEE, Olyphant, Pa., 1,349 lbs.
HOLY TRINITY CHURCH, Boston, Mass., 585 lbs.
UKRAINIAN RELIEF COMMITTEE, So. Brooklyn, N. Y., 429 lbs.
ST. VLADIMIR'S, Chicago, Ill., 285 lbs.
WM. SOROCHAK, Terrytown, Conn., 55 lbs.
ST. JOHN'S UKRAINIAN CHURCH, Dixonville, Pa., 130 lbs.
UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH OF THE ASSUMPTION, Perth Amboy, N. J., 240 lbs.
UKRAINIAN RELIEF COMMITTEE, Detroit, Mich., 1,964 lbs.
ST. JOSEPH UKRAINIAN ASSOCIATION, Bethlehem, Pa., 790 lbs.
EMIL REKRUT, Providence, R. I., 397 lbs.
UKRAINIAN HOME, Inc., Little Falls, N. Y., 234 lbs.
UKRAINIAN NAT'L HOME, Syracuse, N. Y., 456 lbs.
ST. MARY'S PARISH, Allentown, Pa., 654 lbs.
Mrs. M. MAKSYMCHUK, Girardville, Pa., 60 lbs.

Крім того, як можна здогадуватись, приватні особи від себе прислали по менше ніж 50 фунтів, а це:

Анна Дребушенко, Патставн, Па.; Г. Зубар, Ст. Клер, Па.; В. Федерко, Олифант, Па.; Й. Шипля, Вудсойд, Л. Ай.; Й. Лисяк, Ембрідж, Па.; М. Корецький, Белведер, Н. Дж., Й. Чушак, Вандергрифт, Па.; Й. Чіхура, Вудбайн, Н. Дж.; М. Корнова, Толідо, О.; П. Свіншук, Гиксвил, Л. Ай.; А. Баранець, Н. Й.; О. Лепкова, Н. Й.; С. Каспрак, Бронкс; Е. Дзера, Н. Й.; Й. Лесняк, Корона, Л. Ай.; Й. Шарскі, Л. Ай. Сиți; С. Стівенс, Бронкс; Р. Олесницький, Н. Й.; Е. Ликтей, Н. Й.; Деревич, Степелтон, С. Ай.; М. Ярема, Н. Й.; Ґамбаль, Н. Й.; Й. Марусяк, Нюарк, Н. Дж.; А. Сіта, Бруклин, Н. Й.; М. Лука, Н. Й.; М. Ґула, Л. Ай.; Кацюба, Бруклін, Н. Й.; М. Близнак, Н. Й.; І. Петраш, Бронкс; І. Рой, Джерзі Сиți; О. Химчук, Бронкс; М. Лин, Н. Й.; А. Борак, Бруклин; Т. Скеліга, Сликвил, Па.; А. Яворський, Ізелін, Н. Дж.; І. Букач, Нюберипорт, Масс.; Т. Лек, Ст. Луїс, Мо.; Н. Хомяк, Н. Й.; М. Пітик, Линбург, Па.; І. Левич, Занесеркел, О.; І. Шпяк, Райнолдсвил, Па.; С. Марловскі, Миделбург, Н. Й.; Т. Яніцкі, Ґері, Інд.; А. Сторожик, Бруклин, Н. Й.; І. Лавоскі, Пітсбург, Па.; В. Каймли, Бруклин; о. В. Зацерковний, Лейтроб, Па.; І. Кушнір, Бейон, Н. Дж.; А. Дроздяк, Шамокін, Па.; С. Соммерман, Еванстон, Ілл.; І. Пілячек, Вудбайн, Н. Дж.; А. Швець, Мінеола, Л. Ай.; Д. Дідик, Н. Й.; В. Касадний, Елмвуд Парк, Ілл.; І. Мозгер, Порт Вашингтон, Н. Й.; Т. Велш, Ленгорн, Па.; Мусік, Піт, Па.; А. Гавришенко, Ґрейт Медовс, Н. Дж.; І. Онуфрик, Лонг Ай.; І. Озийовскі, Гакетставн, Н. Дж.; Космина, Толідо, О.; С. Серi, Шікаґо, Ілл.; І. Базіль, Колчестер, Конн.; А. Блащук, Дітройт, Міш.; А. Голяк, Арлінґтон, Н. Дж.; Р. Вайда, Бофало, Н. Й.; Е. Задра, Когус, Н. Й.; А. Лийкі, Филаделфія; І. Мороз, Филаделфія; Е. Губик, Н. Й.; Д. Барабаш, Лос Анджелес, Кал.; М. Павляк, Байон, Н. Дж.; Д. Бенко, Лос Анджелес, Кал.; Р. Ґонсет, Лос Анджелес, Кал.; Г. Врато, Миделтон, Н. Й.; С. Седіско, Кон.; А. Тарас, Рединґ, Па.; І. Лявоскі, Рурал Велі, Па.; А. Енґберт, Мікіс Ракс, Па.; М. Ригель, Н. Й.; Л. Павловський, Шефілд, Па.; А. Топоровський, Менвил, Р. Ай.; І. К. Ястремський, Н. Й.; К. Мазюк, Н. Й.; С. Гайдамака, Бруклин, Н. Й.; А. Готра, Чезапік Сиți, Мд.; М. Манорек, Джерзі Сиți; М. Чекніс, Амстердам, Н. Й.; К. Лисюк, Ню Маркет, Н. Дж.; Е. Бутлер, Рачестер, Н. Й.; Б. Сенько, Донора, Па.

З Ґрінвіч, Конн.; Силверспрінґ, Мд.; А. Михайлів, Н. Й.; Г. Якима, Асторія, Л. Ай.; А. Козаченко, Н. Й.; А. Кравчук, Бронкс, Н. Й.; К. Моторна, Бронкс; К. Марсук, Н. Й.; Ю. Драґан, Н. Й.; М. Марків, Н. Й.; М. Ляхович, Бронкс; І. Ядлінська, Н. Й.; С. Брой, Н. Й.; С. Курилас, Асторія; Бурко, Вудсайд, Л. Ай.; Ю. Мазур, Л. Ай.; Г. Салюк, Джерзі Сиți; М. Сталена, Н. Й.; П. Нелепка, Бронкс; І. Бенцал, Бронкс, А. Хомяк, Манчестер, Н. Г.; С. Олівет, Тавнтон, Масс.; М. і В. Поповвч, Тавнтон, Масс.; М. Ленчук, Л. Ай.; Р. Хиляк, Лузерн, Па.; І Маньовська, Балтимор, Мд.; М. Гриґорець, Филаделфія, Па.; М. Червінка, Дербі, Конн.; М. Шевчук, Лонгґорн, Па.; Т. Карпин, Вашингтон, Д. К.; П. Дерех, Бруклин; М. Варголик, Донора, Па.; М. Надорожна, Лечікопе Фалс, Масс.; П. Ґесол, Тейлор, Па.; А. Панасік, Клівленд, О.; М. Дімунашин, Пембайн, Н. Дак.; С. Кусов, Джемейка, Л. Ай.; Х. Есков, Ґрейт Медовс, Л. Ай.; Г. Вітович, Бронкс; Ф. Редлишак, Слейквил, Па.; Г. Бакур, Лансінґ, Міш.; М. Гавриляк, Бронкс, Н. Й.; В. Дідик, Дітройт, Міш.; В. Нагий, Савана, Ґа.; І. Шило Чікоте Фолс, Масс.; П. Ковальчик, Ґрейт Медовс, Н. Дж.; С. Микиґтин, Сентрал Фолс, Р. Ай.; І. Сонолий, Н. Ю.; І. Лисал, Ембрідж, Па.; С. Лисал, Чесапік Сиți, Мд.; І. Араскорскі, Севел, Н. Дж.; А. Демковіч, Томкінсвіл, С. Ай.; С. Чорненький, Річмонд, Ва.; Ф. Івашко, Фулестон, Па.; П. Луборчик, Арналд, Па.; К. Пастернак, Карнеґі, Па.; А. Шорт, Манчестер, Н. Й.; Ламплайтер, Плейнфілд, Н. Дж.; П. Авраменко, Н. Й.; А. Санґо, Вест Вінделд, Н. Й.; І. Загоруйко, Бурлінґтон, Вт.; А. Шерпо, Сайпо, Па.; Лужецький, Чезапик Сиți, Мд.; М. Шевчук, Ланґгорн, Па.; М. Олині, Бруклин, Н. Й.; М. Колісник, Вунсакет, Р. Ай.; Р. Янецкі, Колдейл, ПЯа.; Любуський, Честер, Па.; М. Стефан, Елмгорст, Л. Ай.; Е. Санґо, Вайтфілд, Н. Й.; Й. Кусоф, Джемейка, Л. Ай.; о. М. Залітач, Скрентон, Па.; С. Кащук, Ню Брітен, Конн.; Е. Кобзар, Н. Й.; Б. Оконь, Ґрейт Нек, Л. Ай.; А. Чорній, Балтимор, Мд.; І. Федан, Арнолд, Па.; Л. Лонглін, Ричмонд Гилс, Л. Ай.; Ф. Соколовскі, Стейтен Айленд, Н. Й.; Г. Маланчик, Савлсвіл, Р. Ай.; В. Олейко, Денвер, Коло.; М. Яциняк, Ґарфілд, Н. Дж.; Е. Ревюк, Елмгорст, Л. Ай.; С. Олійник, Бруклин, Н. Й.; Д. Липовий, Байон, Н. Дж.; А. Бритинська, Стемфорд, Конн.; Т. Гімка, Николсон, Па.; І. Буцяк, Нюберипорт, Масс.; Й. Микитюк, Пітсбурґ, Па.; Фармінґдел, Л. Ай.; М. Боднар, Олифант, Па.; М. Маєргофер, Фармінґдейл, Л. Ай.; А. С., Джексон Гайтс, Л. Ай.; Х. Есков, Ґрейт Медовс, Н. Дж! Т. Леш, Ст. Луїс, Мо.; Н. Хомяк, Н. Й.; Ґураль, Перт Амбой, Н. Дж.

Це був би виказ до дня 9. жовтня 1946. На оцім місці Жіноча Секція У. Допомогового Комітету в імені скитальників складає всім повище наведеним жертводавцям щиру подяку. Рівнож пригадуємо, що треба і надальше збирати убрання для українських жертв війни і слати до вергавзу на імя:

UNITED UKRAINIAN RELIEF COMMITTEE
31 E. 35 St., New York City

З АЖІНОЧУ СЕКЦІЮ:
Іванна Бенцал, голова
Марія Демидчук, прес. реф.

В кожній українській хаті повинен знаходитися часопис „Свобода".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. — Місячні збори Тов. ім. Івана Франка, від. 372, відбудуться в суботу, 15. лютого, в годині 7.30 ввечір, в домі де звичайно. Просимо всіх членів прийти на ці збоир, а довгуючих напоминаємо вирівнати свої вкладки. — І. Головка, предс.; В. Реновець, кас.; Й. Ярема, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. — Бр. св. Івана Хрестителя, від. 270, повідомляє всіх своїх членів і членкиць, що місячні збори відбудуться в неділю, 16. лютого, в годині 4. пополудні, в У. Н. Домі, 181-183 Фліт ул. Просимо членів прийти на час. — П. Ляхоцький, рек. секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Місячні збори Бр. св. Васимія, від. 339, відбудуться в суботу, 15. лютого, в год. 7. ввечір, в домі Громади, 3322 Н. Лавренс ул. Просимо всіх місцевих і позамісцевих членів прийти на ці збори, бо маємо важні справи. — За уряд: І. Сорока (ст.), предс.; Т. Плавяник, кас.; А. Хромяк, секр.

ТАВТОН, МАСС. — Збори Тов. ім. Тараса Шівченка, від. 122, відбудуться в неділю, 16. лютого, у Товариській Галі 14 Мейпел Ев., в год. 2. попол. Просимо всіх членів і членкиць, місцевих і позамісцевих явитися на означений час, бо буде справоздання з минулого року і заприсяження нового уряду, котрий був вибраний на річних зборах. — К. Сідзінський, секр.

ВІЛКС БЕРІ, ПА. — Місячні збори Бр. св. О. Никомая, від. 99, відбудуться в неділю, 16. лютого, зараз по Сл. Божій, в гали парохіяльній. Просимо всіх членів прийти на ті збори і заплатити свої місячні вкладки. — Уряд.

БРУКЛИН, Н. Й. — Тов. Запорозька Січ, від. 325, повідомляє своїх членів, що звичайні збори відбудуться в пятницю, 14. лютого, в гали Укр. Нац. Дому, в год. 8. ввечір. Просимо членів прийти на збори і заплатити свої залеглі вкладки до Союзу, а рівнож забрати свої тикети на „Парти" Тов. 22. лютого. Обовязком кожного члена є продати кілька тикетів на акцію Тов. Прийдіть на збори і приведіть нових членів до Тов. і У. Н. Союзу. — П. Малицький, секр.

СТЕМФОРД, КОНН. — Місячні збори Бр. св. Арх. Михаїла, від. 350, відбудуться в неділю, 16. лютого, в годині 2. пополудні, в церковній гали на Ґрінвіч Еве. Просимо всіх членів і членкиць, місцевих і позамісцевих, прийти точно на час, бо є важні справи до полагодження. Пригадуємо довгуючим членам вирівнати свої залеглости. — В. Карий, пр.; В. Блащук, кас.; І. Михаймишин, секр.

ПОШУКУЮТЬ

1) Пошукую рідню **ШТОНІВ** з Лопатина, повіт Радехів (Ґаличина), зосібна **АННУ ШТОНЬ, жінку Осипа Штоня з Лопатина. — Ґалина Штонь** дочка Павла, **Cornberg, kr. Rotenburg a/F. Germany, UNRRA Team 518.**

2) **БУРИЙ ОЛЕКСА, ЯЦИШИН О.** і инші громадяни села Романова, повіт Бібрка (аличина), прошу відгукнутись: **Роман Чучкевич, Cornberg kr. Rotenburg a/F, Germany, UNRRA Team 518.**

або писати на адресу:
IVAN PIHULIAK,
143 Whittier Ave., Syracuse, N. Y.

о. ЯРОСЛАВ ВОДОНОС,
з села Ждиня, повіт Горлиці, шукає чоловіка, що зветься
ПАВУЛА,
який жив давніше в Ню Йорку і був власником чи адміністратором кіна. Хто про него знає, або він самий, хай пише до: 34-5
HARRY MINARIK
5626 BROADWAY, BRONX 63, N. Y.

Шукаю бувших парохіян з громади **ЗАЛІСЦІ к. Ходорова** і прошу їх відізватися до мене. Я є сином бл. п. о. декана **Івана Винницького.** Моя адреса: 34-
MARKIJAN WYNNYCKYJ
D. P Camp, Kasernegasse 33/II,
Judenburg, Steiermark, Austria

МИХАЙЛО СЕНІВ,
з села Журів, повіту Рогатин, пошукує свого брата
ВАСИЛЯ СЕНІВ,
котрий виїхав до Америки перед першою світовою війною. Хай зголоситься: 34-
M. SENIW
UNRRA Team 23, (Ukr. group)
Kaiser Wilhelm Kaserne,
Manheim, Germany

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"

Отсим повідомляємо всіх тих, котрі посилають до поміщення оголошення про те, що скитальники шукають в Америці рідні, чи знайомих, а виразно не напишуть, що це платне оголошення, або не платне, то такі оголошення адміністрація пересилає до Зл. У. А. Д. Комітету в Филаделфії, який веде з них реєстр і якому „Свобода" поміщує такі оголошення безплатно.

Хто хоче, щоби його оголошення було поміщене у „Свободі" окремо від оголошень Зл. У. А. Д. Комітету, хай напише виразно, що це платне оголошення і скільки разів має бути поміщене.

Адм. „Свободи".

ЧИСТУ ОДІЖ

НА РАТУНОК І ДОПОМОГУ УКРАЇНСЬКИМ ЖЕРТВАМ ВІЙНИ В ЕВРОПІ ПРОСИТЬСЯ НЕГАЙНО ВІДСИЛАТИ В МАЛИХ ПАКУНКАХ ДО НЮ ЙОРКУ НА ТАКУ АДРЕСУ:

UNITARIAN COLLECTION WAREHOUSE
UKRAINIAN RELIEF
31 EAST 35th STREET NEW YORK 16, N. Y.

ТАРЗАН, ч. 1536. Повінь піднялася високо.

Коли Мугат сказав Тарзанові, що цілий його рід вигине в повені, вони рушили вперед. Тарзан полишив Мугата за собою, тому, що він не міг поспішати.

Тарзан застав малпячий рід пораженим від грохоту в провалі.

Розбудивши їх з їхньої непритомности, він спонукав їх перенести своїх молодих на горішний кант.

Тоді дігнав їх Мугат. „Цей найвищий ступінь по цім боці, а надходячий залив є далеко вищий", заявив він безнадійно.